

Един и същ на битието с урагана
аз шеметно се нося, дух из океана
на тъмнината нестресвана от сън за ден.

В друго едно стихотворение самият хаос на битието идва
съвсем близо с цялата си тревожност и кошмарност: “Средно-
щен вихър - сякаш някой се оплаква. /В прозореца дъждовни кап-
ки, като пръсти,/ припряно трескави потракват. Не очаква / ду-
шата никого...”. А ето как, пред ужасения поглед микроскопиче-
ният, остър детайл израства до космически размери (като в един
разказ на Едгар По). Метаморфозата е направо чудовищна:

Една муха се бие по стъклото на разделния прозорец.
Къде се тя стреми - мушица, шушка - ?
И аз се вирам; ето я колос,
вселената засенил и се люшка
пред сянката си гръмнат, - ням въпрос - !
Една муха замръзна връх стъклото на студения прозорец.

У Яворов съжителстват (понякога дори в една и съща творба)
почти безплатни лирически докосвания, трагични сблъсъци, са-
тирични остриета. Редуват се и се преплитат: психологическо
самовглъбяване, съзерцание на красотата, нравствена чувстви-
телност, социално негодувание. И всичко това - пречупени през
гълбините на индивидуалния дух. В този и в подобен смисъл
“Подир сенките”, търсеща и постигаща цялост, пълнота, е к н и -
г а н а ж и в о т а , книга с голяма буква, нещо като Библия. Един
от най-проницателните български критици Ив. Мешекков нарича
Яворовата стихосбирка “нашата книга на откровението, нашият
Еклесиаст”, а Яворов “един съвременен пророк на безверието у
нас, възпяващ ужаса и жестокостта на битието.”⁴⁶

Многообразието от теми, мотиви, жанрови, стилови и прочие
специфики в “Подир сенките” съответства на изключителното
богатство от форми на стиха - ритмика, метрика, рими, строфи-
ка и т.н. Достатъчно е да кажа, че посредством редуване и

46. Мешекков Ив. П. К. Яворов - поет богоборец. С., 1934